

Lühidalt enne plaanitud Virve lendu Eestisse saadame teile miikaeliaegse Sõnalehe. Loodame, et allpool toodud kava lõpuks jääb püsima ja et meie mõlemad Eesti kogudused saavad varsti jälle kohtuda koos preestriga altari ees.

V. & M.

MIIKAELIAEG on liturgiline aeg, mis kestab Mihklipäevast (29. septembrist) neli tervet nädalat (st tänavu 31. oktoobrini). Juba Vana Testamendi ajal nähti Miikaeli Iisraeli taevase kaitsjana ja inglite sõjaväe juhina võitlemas Jumala vaenlaste vastu. Hiljem usaldasid kristlased end Miikaeli kaitse alla kui vaimne Iisrael, kui uus Püha rahvas, mille hulka võib kuuluda iga inimene sõltumatult oma päritolust või rahvusest. 29. september sai peaingel Miikaelile pühendatud päevaks keskajal, Gargano mäestikus 5. sajandi lõpus toimunud Miikaeli ilmutuse mälestuseks. Kristlaste Ühenduses me ei pühitse ainult seda päeva, vaid tervet liturgilist aega, mis on kristliku aasta käigus nagu ülestõusmisaja kaja iseseisvaks saava kristlase südames. Miikaeliaja liturgilised värvid sarnanevad ülestõusmisvärvidega (punase ja rohelisega), ent muundunud kujul, nagu loori tagant alles nõrgalt paistmas.

- · · · · **mis hakkab toimuma** · · · · ·
- ▷ L 24.10 Tallinnas leeri ettevalmistus (16.30 ristimine, 17.00 viimane leerikool, 19.00 loeng leeri kohta, 20.30 lühike õhtupalve)
  - ▷ P 25.10 Tallinnas leer (10.00 lasteteenistus väiksematele, 10.30 leer, 12.00 pidulik kohvijoomine, 13.30 aastakoosolek)
  - ▷ T 27.10 Tallinnas 10.00 inimpühitsustalitus
  - ▷ K 28.10 Tallinnas 19.00 „Lohest, jumalikust sõjavarustusest ja ajavaimust“ (õhtujutlus ja vestlus)
  - ▷ N 29.10 Tallinnas 10.00 inimpühitsustalitus
  - ▷ L 31.10 Tallinnas Anne Taltsi mälestamine (10.00 hingeteenistus, 11.00 koosistumine)
  - ▷ P 01.11 Tartus kogudusepäev (10.00 inimpühitsustalitus, 11.00 lasteteenistus ja jutt, 11.30 kohvilaud, 12.00 „Lohest, jumalikust sõjavarustusest ja ajavaimust“)
  - ▷ P 01.11 Tartus 14.00–18.00 paralleelselt pastoraalmeditsiini tööühm ja religiooniõpetuse tööühm

· · · · · **jutlus teekonnale** · · · · ·

Ja Jeesus hakkas taas neile mõistu kõnelema: „Taevariik on kuninga sarnane, kes tegi oma pojale pulmad. Ja ta läkitas oma sulased kutsutuid pulmapeole paluma, aga need ei tahtnud tulla. Taas ta läkitas teisi sulaseid: „Õelge kutsutuile: Vaata, mu söömaaeg on valmis, mu härjad ja nuumveised on tapetud ja kõik on valmis, tulge pulma!“ Aga kutsutud ei hoolinud sellest ja läksid ära, kes oma põllule, kes oma

kaubale, mõned aga võtsid sulased kinni, teotasid neid ja tapsid nad ära. Kuningas vihastas ja saatis oma sõjaväed, hukkas need mõrtsukad ja süütas põlema nende linna. Siis ta ütles oma sulastele: „Pulmad on küll valmis, aga kutsutud ei olnud seda väärt. Minge nüüd teelahkmetele ja kutsuge pulma, keda te iganes leiate!“ Ja sulased läksid välja teedele ja kogusid kokku kõik, keda leidsid, nii halbu kui häid, ning pulmakoda sai täis pidulisi. Aga kui kuningas astus sisse pidulisi vaatama, nägi ta seal inimest, kellel ei olnud pulmarõivast seljas. Ja ta ütles talle: „Sõber, kuidas sina oled tulnud siia ilma pulmarõivata?“ Aga see ei saanud sõnagi suust. Siis kuningas ütles teenijatele: „Siduge tema jalad ja käed ning visake ta välja pimedusse!“ Seal on ulgumine ja hammaste kiristamine. Sest paljud on kutsutud, aga vähesed valitud.“

(Matteuse 22,1–14)

Kätte on jõudnud sügis, pime ja külm, ja koos sügisega Miikaeliaeg, tõsine ja range. Üllatav on näha sellel hääbumise ajal altaril särama löömas õrnrohelist ja roosat: värvitoone, mis kuuluvad õigupoolest kevadesse. Nad meenutavad Ülestõusmisaja liturgilisi värve, ainult et on õrnemad, kahvatumad. Tookord kevadel, ülestõusmise ajal, võisime näha värske rohu säravat rohelist ja esimeste tulpide punast ka ümberringi aias ja pargis. Nüüd sügisel valitsevad looduses teised värvid — vaid haruharva juhtub, et äkki mõni kevadõis ennast veelkord ilmutab, et mõni puu või lill hilissügisel veel teist korda õide puhkeb. Keset närbumist ja hääbumist ümberringi leiab mõni õunapuu korruga jõudu, veelkord õitseda!

Ka meie elus tuleb samuti ette, et me keset hääbumist ja närtsimist ümberringi leiame korruga jõudu teha tegu, mis toob midagi uut ja tulevikulist. Näiteks hakkame veel vanas eas uuesti midagi õppima või kedagi armastama. Või jagame teistega seda, mida meil endil napilt on. Või astume võitlusesse palju tugevama vaenlase vastu. Olukorras, kus teised kaotavad lootuse, suudame selle sõna või teoga uuesti äratada.

Niisugusel puhul teeme oma teo jõust, mida kusagil kaduvikulises maailmas meie ümber leida ei ole. Teeme sellest hoolimata, et väljastpoolt vaadates paistab, et sellisest teost ei ole midagi kasu; just nagu õunapuu, mis sügisel korruga uuesti õide puhkeb. Niisugusel puhul tunneme endas jõudu, mis on selle maailma jõududest sõltumatu, mis neist koguni üle käib. Isegi kui see jõud on meis veel kahvatu ja õrn, võime ära tunda: see on jõud, mis keset hääbumist ja allakäiku kõik uueks teeb: Kristuse ülestõusmisjõud.

Miikaeli jõud on ülestõusmisjõud, mis on ärganud inimese sees. Tänu sellele võime sügisel, kui väline valgus on hääbumas, näha altaril kevadisi värve. Meis on jõud — olgu see praegu kuitahes habras ja õrn — mis kasvab kord üle mistahes närbumise ja hääbumise, jõud, mis kord võidab kõik kaduvikulise.

Virve Eigo, 29. septembril 2020